

Urszula Nowicka

Kollokwium habilitacyjne o. dr. Zbigniewa Sucheckiego

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawno-historyczny 54/3-4, 437-439

2011

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KOLOKWIMUM HABILITACYJNE O. DR ZBIGNIEWA SUCHECKIEGO

Dnia 12 kwietnia 2011 r. na Wydziale Prawa Kanonicznego Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie odbyło się kolokwium habilitacyjne o. dr Zbigniewa Suheckiego, kapłana zakonu franciszkanów z krakowskiej Prowincji św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię, konsulтора Kongregacji ds. Kanonizacyjnych, profesora prawa kanonicznego Papieskiego Fakultetu św. Bonawentury *Seraphicum* w Rzymie.

Podstawę przewodu habilitacyjnego stanowiła rozprawa pt. *Le privazioni e le proibizioni nel Codice di Diritto Canonico del 1983*, Libreria Editrice Vaticana 2010, ss. 295. Recenzentami rozprawy byli: ks. prof. dr hab. Edward Górecki (PWT Wrocław), ks. prof. UPJPII dr hab. Tomasz Rozkrut, ks. dr hab. Piotr Ryguła (UŚ) oraz ks. prof. dr hab. Wojciech Góralski (UKSW). Kolokwium habilitacyjnemu przewodniczył Dziekan Wydziału Prawa Kanonicznego UKSW – ks. prof. UKSW dr hab. Józef Wroceński.

Zgodnie z kan. 1311 KPK Kościół posiada wrodzone i własne prawo wymierzania sankcji karnych wiernym popełniającym przestępstwa. Sankcjami tymi, wedle dyspozycji kan. 1312 KPK, są kary poprawcze czyli cenzury oraz kary ekspiacyjne. Jednak karanie w Kościele nie jest celem samym w sobie, a kara stanowi ostateczność, realizowaną wówczas, gdy za pomocą innych środków nie da się osiągnąć zamierzonych celów, jakimi są naprawienie zgorzenia, wyrównanie naruszonej sprawiedliwości oraz doprowadzenie do poprawy przestępcy. Bowiern najwyższym celem i prawem Kościoła jest zbawienie dusz.

O. dr Zbigniew Suhecki dokonał w prezentowanej rozprawie habilitacyjnej analizy norm dotyczących natury i wymierzania kar poprawczych oraz ekspiacyjnych – norm zarówno kodeksowych, jak i późniejszych, mianowicie *Normae de gravioribus delictis* z 2001, 2005 i 2010 r. – a także wyroków Roty Rzymskiej i decyzji Najwyższego Trybunału Sygnatury Apostolskiej w materii karno-kanonicznej. Stanowi ona zatem szczegółowe kompendium wiedzy z zakresu prawa karnego, zarówno materialnego, jak i procesowego.

Rozprawa habilitacyjna o. dr Zbigniewa Suheckiego, napisana w języku włoskim, składa się z: spisu treści (*Indice* – ss. 5-9), wykazu skrótów (*Abbreviazioni e sigle* – ss. 11-12), wstępu (*Introduzione* – ss. 13-19), trzech rozdziałów merytorycznych, z których każdy zakończony jest wnioskami (*Capitoli* – ss. 21-196), zakończenia

(*Conclusion Generale* – ss. 197-201), bibliografii (*Bibliografia* – ss. 203-249), załączników (*Appendice* – ss. 251-289) oraz przekładu zakończenia na język hiszpański (*Presentación* – ss. 291-295).

We wstępie dysertacji jej Autor stawia sobie zasadniczy cel, mianowicie stworzenia syntetycznego, ale jednocześnie kompletnego studium dotyczącego pozbawień i zakazów karnych. Bowiem – jak stwierdza – od wejścia w życie Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983 r. powstało niewiele dzieł dotyczących kanonicznego prawa karnego, zaś niemal żadne z istniejących nie analizuje kar poprawczych i ekspiacyjnych, wyroków Roty Rzymskiej i decyzji Najwyższego Trybunału Sygnatury Apostolskiej w materii karnej.

Rozdział pierwszy rozprawy, pt. *Le privazioni e le proibizioni penali nel Codice di Diritto Canonico del 1917* (Pozbawienia i zakazy karne w Kodeksie Prawa Kanonicznego z 1917 r. – tłum. własne) (ss. 21-104), podzielony został na 20 punktów, zaś większość z nich na podpunkty. Autor, po ogólnym wyjaśnieniu celowości tytułowych pozbawień i zakazów, ukazuje drogę rewizji prawa karnego w tym zakresie, szczególną uwagę poświęcając nakazom karnym. Następnie omawia zagadnienia dotyczące wydawania ustaw karnych i ich interpretacji oraz podmiotów, które podlegają karom pozbawienia. W dalszej części Autor omawia trzy dokumenty wydane przez Kongregację Doktryny Wiary w 2002 r., dotyczące kary ekskomuniki w związku z udzieleniem przez schizmatycznego biskupa święceń kapłańskich siedmiu kobietom. I w końcu ostatnie punkty zostały poświęcone omówieniu kar poprawczych – ekskomuniki, interdyktu i suspensy – oraz zakazu lub nakazu zamieszkania w określonym miejscu lub na określonym terytorium. Natomiast to wszystko zostało przedstawione w perspektywie ukazania różnic pomiędzy dwoma Kodeksami kanonicznymi – KPK 1917 i KPK 1983.

W drugim rozdziale rozprawy, zgodnie z jego tytułem *L'applicazione della pena canonica di privazione e di proibizione* (Aplikacja kary kanonicznej pozbawienia i zakazu – tłum. własne) (ss. 105-151) Autor dokonuje aplikacji kar, o których mowa, na gruncie Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983 r. W związku w powyższym szczegółowo omawia podwójną procedurę karną, a mianowicie prowadzoną na drodze administracyjnej oraz sądowej.

Trzeci, ostatni rozdział rozprawy, zatytułowany został *Le privazioni e le proibizioni penali nella procedura della Congregazione per la Dottrina della Fede e dei Tribunali Apostolici nell'ambito dei delitti contro la moralne* (Pozbawienia i zakazy karne w procedurze Kongregacji Doktryny Wiary i Trybunałów Apostolskich w zakresie przestępstw przeciwko moralności – tłum. własne) (ss. 153-196). Autor omawia tu procedury stosowane w Kongregacji, szczególną uwagę poświęcając godności osoby

ludzkiej oraz świętości jej życia, a także podaje dwa orzeczenia skazujące za przestępstwa popełnione przeciwko specjalnym obowiązkom.

W zakończeniu rozprawy Autor dokonuje podsumowania wszystkich wcześniejszych analiz i wyciąga z nich konkretne wnioski w zakresie wymiaru kar w Kościele na podstawie obowiązujących przepisów prawnych.

Recenzenci rozprawy habilitacyjnej o. dr Zbigniewa Suheckiego zgodnie ocenili, że w zakresie merytorycznym Autor dobrze i wiernie zrealizował swe zamierzenia badawcze, zwracając uwagę zwłaszcza na szeroką wiedzę Habilitanta, jego kompetentność oraz znajomość zarówno doktryny, jak też norm prawnych obowiązujących oraz praktyki na szczeblu centralnym Kościoła oraz wysoką dojrzałość naukową. Podkreślili także jego obszerny i wielokierunkowy dorobek naukowy oraz osiągnięcia i zasługi na polu naukowo-dydaktycznym.

Rada Wydziału Prawa Kanonicznego UKSW, biorąc pod uwagę pozytywną ocenę rozprawy habilitacyjnej i całego dorobku naukowego Habilitanta oraz wynik kolokwium habilitacyjnego, podjęła uchwałę w sprawie nadania o. dr Zbigniewowi Suheckiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa kanonicznego.

Urszula Nowicka

DOKTORAT KS. ZBIGNIEWA PRUSIŃSKIEGO

Dnia 10 maja 2011 r. na Wydziale Prawa Kanonicznego Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie odbyła się publiczna obrona pracy doktorskiej ks. mgr Zbigniewa Prusińskiego, absolwenta wyżej wymienionego Wydziału, sędziego Sądu Biskupiego w Łomży, wykładowcy w Wyższej Szkole im. B. Jańskiego w Warszawie. Doktorant przedstawił Radzie Wydziału rozprawę zatytułowaną *Wyroki Trybunału Łomżyńskiego w sprawach rozpoznawanych w kolejnych instancjach z tytułu przymusu i bojaźni oraz symulacji w latach 1945-2005*. Przedmiotowa praca napisana została na Wydziale Prawa Kanonicznego Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego, pod kierunkiem naukowym ks. prof. UKSW dr hab. Henryka Stawniaka. Z kolei recenzentami rozprawy byli ks. prof. dr hab. Edward Górecki z PWT we Wrocławiu oraz ks. prof. dr hab. Grzegorz Leszczyński.

Małżeństwo cieszy się przychylnością prawa, dlatego należy je uważać za ważne, dopóki na forum sądowym nie udowodni się jego nieważności (kan. 1060 KPK). Prawodawca kościelny w sposób wyczerpujący wskazuje przyczyny, które ową nieważność mogą spowodować; wśród nich są także te, które dotyczą zgody małżeńskiej,